

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľiek: **1) K. V., 2) MUDr. I. F., 3) Ing. M. B., CSc., 4) G. A., navrhovateľky v druhom až štvrtom rade zastúpené advokátom JUDr. L. I.**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Trenčíne**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. H/2007/00087-036 zo dňa 29. mája 2007, konajúc o odvolaní navrhovateľiek v prvom až štvrtom rade proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13 Sp 35/2007-15 zo dňa 27. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13 Sp 35/2007-15 zo dňa 27. novembra 2007 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d' a ľ š i e k o n a n i e .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom č.k. 13 Sp 35/2007-15 zo dňa 27. novembra 2007 potvrdil rozhodnutie odporcu č. H/2007/00087-036 zo dňa 29. mája 2007, ktorým odporca rozhodol, že navrhovateľky v prvom až štvrtom rade nespĺňajú podmienky uvedené v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len reštitučný zákon), preto im nebolo vrátené vlastníctvo ani im nebolo priznané právo na náhradu za časť pozemku vo výmere 17 a 95m² na parc. č. X. v katastrálnom území B. B., pôvodne evidovanom v pozemno-knižnej vložke č. X., ktorá bola vyvlastnená pôvodnému vlastníkovi MUDr. L. V. (manželovi navrhovateľky v prvom rade a otcovi navrhovateľiek v druhom až štvrtom rade) rozhodnutím MsNV B. B. č. 2362/83 zo dňa 19. septembra 1983. Navrhovateľkám nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd konal navrhovateľkami v druhom až štvrtom rade, resp. ich právnym zástupcom, a odporcom.

Proti tomuto rozsudku podali navrhovateľky v prvom až štvrtom rade v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhli rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedli, že bolo povinnosťou odporcu zadovážiť písomný doklad o tom, že oprávnené osoby získali za vyvlastnený pozemok finančnú náhradu. Túto povinnosť si odporca nesplnil a nekonal v zmysle predchádzajúceho rozsudku krajského súdu zo dňa 28. augusta 2006. Bol to sám odporca, kto vo svojom pôvodnom rozhodnutí (zrušenom rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11 Sp 26/2006-15 zo dňa 28. augusta 2006) vyhotovil náčrt finančnej náhrady, ktorá mala byť navrhovateľkám poukázaná podľa v tom čase platnej vyhlášky č. 47/1969 Zb. Rozsudok krajského súdu považujú za nepresvedčivý, pretože v plnom rozsahu akceptoval vyjadrenia odporcu. Žiadny účtovný doklad o prevzatí finančnej čiastky za náhradu sa v administratívnom spise nenachádza. Požadovaná čiastka predstavuje najnižšiu náhradu, aká podľa platnej vyhlášky v čase vyvlastnenia za pozemky bola odporcom určená.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že nepovažoval za potrebné zaobstarávať písomný doklad o poskytnutí finančnej náhrady, pretože v korešpondencii navrhovateľiek a bývalého Pozemkového úradu v Topoľčanoch navrhovateľky v liste zo dňa 17. októbra 1991 uvádzajú, že žiadajú vyplatenie náhrady za vyvlastnený pozemok v príslušnej správnej výške s použitím ustanovenia § 14 ods. 4 vyhlášky č. 47/1969 Zb. s odpočítaním sumy 718,-- Sk už zaplatenej náhrady. Z toho plynie, že navrhovateľky priznali, že im bola vyplatená náhrada za vyvlastnený pozemok. Zároveň poukázal na to, že dôkazné bremeno nie je na odporcovi, ale na navrhovateľkách, ktorým to vyplýva priamo z ustanovenia § 5 ods. 1 reštitučného zákona. Preto považuje tvrdenia navrhovateľiek za účelové a zavádzajúce. Navrhovateľky sa v ďalšej časti odvolania zaoberajú skutočnosťami uvedenými v rozhodnutí odporcu č. H/2006/ 00124-023 zo dňa 6. apríla 2006, ktoré však bolo Krajským súdom v Trenčíne rozsudkom č.k. 11 Sp 26/2006-51 zo dňa 28. augusta 2006 zrušené a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie. Odporca sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom krajského súdu vysloveným v tomto rozsudku. Odvolanie K. V., ktorá nebola navrhovateľkou v konaní na krajskom súde, považuje za bezpredmetné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že toto je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo zrušené (§ 214 ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu č. D/2004/00558-01, H/2005/00175-001, H/2006/00124, H/2007/00087, vyplýva, že odporca vo vzťahu k navrhovateľkám v prvom až štvrtom rade rozhodol, že nespĺňajú

podmienky uvedené v ustanovení § 3 ods. 1 reštitučného zákona, a preto sa im nenavracia vlastníctvo ani sa im nepriznáva právo na náhradu za časť pozemku o výmere 17 a 95m² na parcele č. X. v katastrálnom území B. B., pôvodne evidovanom v pozemno-knižnej vložke č. X., ktorá bola vyvlastnená pôvodnému vlastníkovi MUDr. L. V. rozhodnutím MsNV B. B. č. 2362/83 zo dňa 19. septembra 1983. Proti tomuto rozhodnutiu odporcu podali navrhovateľky v druhom až štvrtom rade odvolanie na Krajský súd v Trenčíne. Krajský súd následne konal len s navrhovateľkami v druhom až štvrtom rade, resp. ich právnym zástupcom (na pojednávanie predvolal len ne a rozsudok doručoval ich právnemu zástupcovi). Nekonal s navrhovateľkou v prvom rade, nepredvolal ju na pojednávanie, nebolo jej doručované rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie vo veci samej krajský súd doručil aj Slovenskému pozemkovému fondu, regionálny odbor Trenčín.

Nemožno pritom opomenúť, že ide o konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t.j. rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov, v ktorom je presne vymedzený okruh účastníkov. Účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava (§ 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku), t.j. okruh účastníkov je stanovený presným výpočtom bez ohľadu na to, ktorý z účastníkov pred správnym orgánom podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu. Účastníkmi preskúmvacieho súdneho konania preto mali byť K. V., Ing. M. B., MUDr. I. F. G. A. a Obvodný pozemkový úrad v Trenčíne. Krajský súd nekonal s K. V. a tým jej odňal možnosť konať pred súdom a uplatniť práva, ktoré jej poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Na túto vadu konania prihliadol odvolací z úradnej povinnosti, pretože navrhovateľke v prvom rade bola konaním krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde garantované Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1).

Z dôvodu tohto procesného pochybenia sa odvolací súd nezaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 221 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V ďalšom konaní bude Krajský súd v Trenčíne konať so všetkými účastníkmi konania, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v tomto uznesení (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 22. októbra 2008

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová